
Humorisme - Teoria dels humors

Autor:

Data de publicació: 09-06-2014

La flegma està més relacionada amb la malaltia que el moc i pot ser molest per a l'individu per excretar del cos. La flegma és una secreció sucosa a la via aèria durant una malaltia amb inflamació. La flegma sol contenir moc amb virus, bacteris, altres deixalles i cèl·lules inflamatòries. Una vegada que la flegma ha estat expectada per una tos, es converteix en esput.

Aquest article tracta sobre els humors en la medicina antiga i medieval. Per a altres qüestions relacionades amb la teoria del temperament, vegeu quatre temperaments. Per a altres coses, vegeu «Ayurveda(anglès) Per a l'ús de l'humor per escrit o en parlar en públic, vegeu Humorista.

L'humorisme, la teoria dels humors, era un sistema de medicina que detalla el maquillatge i el funcionament del cos humà, adoptat per metges i filòsofs grecs i romans antics.

Origen

Vegeu també: Medicina grega antiga

El concepte d'"humors" (és a dir, els sistemes químics que regulen el comportament humà) es va fer més prominent de l'escriptura del teòric mèdic Alcmaeon de Croton (C. 540–500BC). La seva llista d'humors era més llarga que només quatre líquids i incloïa elements fonamentals descrits per Empedocles, com l'aigua, l'aire, la terra, etc. Alguns autors suggereixen que el concepte d'"humors" pot tenir orígens en la medicina egípcia antiga [1] o mesopotàmia, encara que no es va sistematitzar fins als antics pensadors grecs. La paraula humor és una traducció del grec χυμος,[3] chymos (literalment suc o saba, sabor metafòricament). L'antiga medicina ayurveda índia havia desenvolupat una teoria de tres dosis anomenades (doṣas), que vinculaven amb els cinc elements (pañca-bhūta) terra, aigua, foc, aire i èter. [4] [4]

Hipòcrates és el que se sol acreditar amb l'aplicació d'aquesta idea a la medicina. En contrast amb Alcmaeon, Hipòcrates va suggerir que els humors són els fluids corporals vitals, com ara sang, bilis groga, flegma i "bilis negra" (probablement es referia a compostos sanguinis en pacients amb òrgans interns sagnants). Alcmaeon i Hipòcrates van plantejar que un excés extrem o deficiència de qualsevol dels humors del fluid corporal en una persona pot ser un signe de malaltia. Hipòcrates i després Galè va suggerir que un desequilibri moderat en la barreja d'aquests fluids produeix temperament (comportament) tipus. [5] Un dels tractats atribuïts a Hipòcrates, Sobre la naturalesa de l'home, descriu la teoria de la següent manera:

El cos humà conté sang, flegma, bilis groga i bilis negra. Aquestes són les coses que constitueixen la seva constitució i causen els seus dolors i salut. La salut és principalment aquell estat en què aquestes substàncies constituents estan en la proporció correcta entre si, tant en força com en quantitat, i estan ben barrejats. El dolor es produeix quan una de les substàncies presenta una deficiència o un excés, o es separa en el cos i no es barreja amb altres. [6] [6]

Tot i que la teoria dels quatre humors apareix en alguns textos hipocràtics, alguns escriptors hipocràtics només van acceptar l'existència de dos humors, mentre que alguns fins i tot es van abstenir de discutir la teoria humorística en absolut. [7] L'humoralisme, o la doctrina dels quatre temperaments, com una teoria mèdica va conservar la seva popularitat durant segles en gran part a través de la influència dels escrits de Galè (129-201 dC). La teoria hipòcrates

de quatre humors estava vinculada amb la teoria popular dels quatre elements: terra, foc, aigua i aire proposat per Empedocles, però aquest enllaç no va ser proposat per Hipòcrates o Galè que es referia principalment als fluids corporals. Mentre galè pensava que els humors es formaven en el cos, en lloc d'ingerir, creia que diferents aliments tenien un potencial variable per ser actuat pel cos per produir diferents humors. Els aliments calents, per exemple, tendien a produir bilis groga, mentre que els aliments freds tendien a produir flegma. Les estacions de l'any, períodes de vida, regions geogràfiques i ocupacions també van influir en la naturalesa dels humors formats.

Els quatre temperaments representats en un xilografia del segle XVIII: flegmàtic, còleric, sanguinari i malenconiós.

El desequilibri dels humors, o discrasia, es creia que era la causa directa de totes les malalties. La salut es va associar amb un equilibri d'humors, o eucrasia. Les qualitats dels humors, al seu torn, van influir en la naturalesa de les malalties que van causar. La bilis groga va causar malalties càlides i flegma va causar malalties fredes. A *On the Temperaments*, Galè va emfatitzar encara més la importància de les qualitats. Un temperament ideal implicava una barreja equilibrada de les quatre qualitats. Galè va identificar quatre temperaments en els quals predominava una de les qualitats, càlida, freda, humida o seca, i quatre més en què predominava una combinació de dos, càlids i humits, càlids i secs, freds i secs o freds i humits. Aquests últims quatre, anomenats pels humors amb els quals estaven associats — és a dir, sanguinaris, còlerics, melancòlics i flegmàtics, finalment es van fer més coneguts que els altres. Mentre que el terme temperament va arribar a referir-se només a les disposicions psicològiques, Galè el va utilitzar per referir-se a les disposicions corporals, que van determinar la susceptibilitat d'una persona a malalties particulars, així com inclinacions conductuals i emocionals.

La malaltia també podria ser el resultat de la "corrupció" d'un o més dels humors, que podrien ser causats per circumstàncies ambientals, canvis dietètics, o molts altres factors. [8] Es creia que aquests dèficits eren causats per vapors inhalats o absorbits pel cos. Grecs i romans, i els posteriors establiments mèdics musulmans i occidentals que van adoptar i adaptar la filosofia mèdica clàssica, creien que cada un d'aquests humors cera i disminuïa en el cos, depenent de la dieta i l'activitat. Quan un pacient patia un excedent o desequilibri d'un d'aquests quatre fluids, llavors va dir que la personalitat del pacient i o la salut física podrien veure's afectats negativament.

Quatre humors

Tot i que la teoria de l'humorisme tenia diversos models que utilitzaven components 2, 3 i 5, el model més famós consisteix en els quatre humors descrits per Hipòcrates i després desenvolupats encara més per Gal·lè. Els quatre humors de la medicina hipocràtica són bilis negra (grec: ??????? ?????, melaina chole), bilis groga(grec : ?????? ?????, xanthe chole), flegma (grec: ???????, flegma), i sang (grec: ?????, haima). Cada un correspon a un dels quatre temperaments tradicionals. Basant-se en la medicina hipocràtica, es creia que els quatre humors havien d'estar en proporcions equilibrades pel que fa a la quantitat i la força de cada humor perquè un cos estigués sa. [9] La barreja adequada i l'equilibri dels quatre humors era coneguda com a 'eukrasia'. [10] El desequilibri i la separació d'humors condueix a malalties.

Galè recorda la correspondència entre humors i temporades en la seva *On les Doctrines* d'Hipòcrates i Plató, i diu que, "Pel que fa a les edats i les estacions, el nen (????) correspon a la primavera, el jove (?????????) a l'estiu, l'home madur (?????????) a la tardor, i el vell (?????) a l'hivern". [11] Galè també creia que les característiques de l'ànima segueixen les mesclades del cos, però no aplica aquesta idea als humors hipocràtics. Creia que la flegma no insufliria en el caràcter. Això és el que diu en el seu *On Hippocrates' La naturalesa de l'home*: "La nitidesa i la intel·ligència (??? ??? ??????) són causats per la bilis groga en l'ànima, la perseverança i la coherència (???????? ?????????) per l'humor malenconiós, i la senzillesa i la ingenuïtat (??????? ?????????) ????????? per la sang. Però la naturalesa de la flegma no té cap efecte sobre el caràcter de l'ànima (??? ?? ????????? ? ????? ??? ????????? ?????????)." [12] A més, va dir que la sang és una barreja de quatre elements: aigua, aire, foc, terra.

Aquests termes només corresponen en part a la terminologia mèdica moderna, en la qual no hi ha distinció entre la bilis negra i groga i la flegma té un significat molt diferent. Es creia que aquestes eren les substàncies bàsiques de les quals es taven fets tots els líquids del cos. Robin Fåhræus (1921), un metge suec que va idear la taxa de sedimentació

eritròcits, va suggerir que els quatre humors es basaven en l'observació de la coagulació de la sang en un recipient transparent. Quan la sang es dibuixa en un recipient de vidre i es deixa sense pertorbar durant aproximadament una hora, es poden veure quatre capes diferents. Un coàgul fosc es forma a la part inferior (la "bilis negra"). Per sobre del coàgul hi ha una capa de glòbuls vermells (la "sang"). Per sobre d'això hi ha una capa blanquinosa de glòbuls blancs (la "flegma"). La capa superior és sèrum groc clar (la "bilis groga"). [13] [13]

Molts textos grecs van ser escrits durant l'edat d'or de la teoria dels quatre humors en la medicina grega després de Gal·lè. Un d'aquests textos va ser un tractat anònim anomenat Sobre la Constitució de l'Univers i de l'Home, publicat a mitjans del segle XIX per J.L. Ideler. En aquest text l'autor estableix la relació entre elements de l'univers (aire, aigua, terra, foc) i elements de l'home (sang, bilis groga, bilis negra, flegma). [14] Va dir que:

Les persones que tenen sang vermella són amables, fan broma i riuen sobre els seus cossos i per la seva aparença són de color rosa tintat, lleugerament vermell, i tenen la pell bonica.

Les persones que tenen bilis groga són amargues, curtes temperades, atrevides. Semblen verds i tenen pell groga.

Les persones que es componen de bilis negra són mandrosos, temerosos i malalts. Tenen els cabells negres i els ulls negres.

Els que tenen flegma són de baix esperit, oblidat, i tenen els cabells blancs.

Sang

Es creia que la sang era produïda exclusivament pel fetge. Es va associar amb una naturalesa sanguina (entusiasta, activa i social). [15][16]:103–105

Bilis groga

L'excés de bilis groga es creia que produïa agressió, i l'excés recíprocament de la ira per causar desordenació hepàtica i desequilibris en els humors. [17] El 1997, el govern va començar a

Bilis negra

La paraula "melancholia" deriva del grec ???????? (melaina kholé) que significa 'bilis negra'. La depressió es va atribuir a l'excés o bilis negra antinatural secretada per la melsa. [18] El càncer també es va atribuir a un excés de bilis negra concentrada en una àrea específica. [19] [19]

Flegma

Es creia que la flegma s'associava amb un comportament apàtic, tal com es conserva en la paraula "flegmàtica". [20] El flegma de l'humorisme està lluny del mateix que la flegma tal com es defineix avui en dia. El fisiòleg francès i premi Nobel Charles Richet, en descriure la "flegma o secreció pituitària" de l'humorisme el 1910, va preguntar retòricament: "aquest estrany líquid, que és la causa dels tumors, de la clorosi, del reumatisme i la cacocromia— on és? Qui ho veurà mai? Qui l'ha vist mai? Què podem dir d'aquesta apassionant classificació d'humors en quatre grups, dels quals dos són absolutament imaginaris?" [21] [21]

Producció d'humor

Els humors es produeixen a través de la digestió i són els productes finals de la digestió hepàtica. La digestió és un procés continu que té lloc en tot ésser humà i es pot dividir en quatre etapes seqüencials. [22] L'etapa de digestió gàstrica, l'etapa de digestió hepàtica, l'etapa de digestió vascular i l'etapa de digestió del teixit. Cada etapa digereix els aliments fins que es converteix en adequat per al seu ús pel cos. En la digestió gàstrica, els aliments es fa en chylous que és adequat per al fetge per absorbir i continuar la digestió. Chylous es converteix en 'chymous' en l'etapa de digestió hepàtica. Chymous es compon dels quatre humors: sang, flegma, bilis groga i bilis negra. Aquests quatre humors després circulen en els vaixells. I en l'última etapa de la digestió, la digestió dels teixits, els aliments es torna similar al teixit de l'òrgan que està destinat.

Si alguna cosa va malament fins a la formació d'humors, els humors no estaran en bones condicions. Des del tipus d'aliment que entra en el cos fins al bon funcionament de l'òrgan és necessari en la producció de bon humor. L'estómac i el fetge han de funcionar normalment per tal d'una digestió adequada. Si hi ha anomalies en la digestió gàstrica del fetge, els vasos sanguinis i els teixits no es poden proporcionar amb el chylous cru i que pot causar humor anormal i composició de la sang. Un fetge de funcionament saludable ni tan sols és capaç de convertir chylous anormal en chylous normal i després humors normals.

Els humors són el producte final de la digestió gàstrica, però no són el producte final del cicle de digestió, de manera que un humor anormal produït per la digestió hepàtica conduirà a afectar altres òrgans que estan treballant per a la digestió dels aliments en el cicle de digestió.

Unificació de l'humorisme amb model Empedocles

La teoria de Empedocles va suggerir que hi ha quatre elements: terra, foc, aigua i aire; amb la terra que produeix els sistemes naturals. Atès que aquesta teoria va ser influent durant segles, els estudiosos posteriors van aparellar qualitats associades a cada humor tal com descriu Hippocrates-Galen amb estacions i "elements bàsics" tal com descriu Empedocles. [23] [23]

La taula següent mostra els quatre humors amb els seus elements corresponents, estacions, llocs de formació i temperaments resultants:[24]

Humor
Temporada
Edat
Element de l'element
Òrgan
Qualitats
Temperament

Sang
Primavera
Infància
Aire
Fetge
càlid i humit
Optimista

Bilis groga
Estiu
Joventut
Foc
vesícula biliar
càlid i sec
còlera

Bilis negre
Tardor
Adultesa
Terra
Melsa
fred i sec
malenconia

Flegma
Hivern
vellesa
Aigua
cervell/pulmons
fred i humit
flegmàtica

Influència i llegat
Medicina islàmica

La tradició mèdica medieval en l'Edat d'Or de l'Íslam va adoptar la teoria de l'humorisme de la medicina grecoromana, sobretot a través de la polimatemàtica persa Avicenna's El Cànon de la Medicina (1025). Avicenna va resumir els quatre humors i temperaments de la següent manera:[25]

Avicenna's (ibn Sina) quatre humors i temperaments

Evidència Calent Fred Humit Sec

Estats morbosos

Les inflamacions es tornen febrils

Febres relacionades amb l'humor seriós, el reumatisme

Lassitud (A prop de Lassitude)

Pèrdua de vigor

Potència funcional

Energia deficient

Potència digestiva deficient

Difícil digestió

Sensacions subjectives

Sabor amarg, set excessiva, cremant a cardia

Manca de desig de fluids

Salivació mucoide, somnolència

Insomni, vigília

Signes físics

Alta taxa de pols, lassitud

Articulacions flaccides

Diarrea, parpelles inflamades, pell rugosa, hàbit adquirit

pell rugosa, hàbit adquirit

Aliments i medicaments

Caleficients nocius, infrigidants[26] beneficiosos

Infrigidants nocius, caleficients beneficiosos

Articles humits nocius

Règim sec nociu, humectants beneficiosos

Relació amb el temps

Pitjor a l'estiu

Pitjor a l'hivern

Dolent a la tardor

Medicina persa-àrab i Índia

L'escola de medicina Unani, practicada als països persobíquies, Índia i pakistanès, es basa en la medicina galènica i avicenià en el seu èmfasi en els quatre humors com a part fonamental del paradigma metodològic.

Medicina Occidental

El sistema humorístic de la medicina era altament individualista, ja que es deia que tots els pacients tenien la seva pròpia composició humorística única. [27] Des d'Hipòcrates en endavant, la teoria humorística va ser adoptada pels metges grecs, romans i islàmics, i va dominar la visió del cos humà entre els metges europeus fins almenys 1543 quan va ser seriosament desafiat per Andreas Vesalius. Vesalius va criticar principalment les teories de Galè sobre l'anatomia humana i no la hipòtesi química de la regulació del comportament (temperament). No obstant això, alguns creuen que la teoria dels humors va ser llançada a la part inferior de la ciència el 1628 pels resultats de William Harvey (també criticant la teoria de l'anatomia de Galè) i per les teories de Rudolf Virchow sobre la patologia cel·lular el 1858.

Els quatre humors i les seves qualitats

Normalment les pràctiques "del segle XVIII", com ara sagnar una persona malalta o aplicar tasses calentes a una persona eren, de fet, basades en la teoria humorística dels desequilibris dels fluids (sang i bilis en aquests casos). Ben Jonson va escriure obres d'humor, on els tipus es basaven en la seva complexió humorística. Els mètodes de tractament com el sagnat, l'emetia i les purgues estaven destinats a expulsar un surfeit d'un humor. Altres mètodes utilitzaven herbes i aliments associats amb un humor particular per contrarestar els símptomes de la malaltia, per exemple: les persones que tenien febre i estaven suant eren considerades calentes i humides i per tant donades substàncies associades amb fred i sec. Paracelsus també va desenvolupar la idea que les substàncies mèdiques beneficioses es podien trobar en herbes, minerals i diverses combinacions alquímiques de les mateixes. Aquestes creences van ser la base de la medicina occidental principal fins al segle XVII. Minerals específics o herbes es van utilitzar per tractar malalties simples a complexes, des d'una infecció respiratòria superior sense complicacions a la plaga. Per exemple, la camamilla es va utilitzar per disminuir la calor, i menys humor biliar excessiu. L'arsènic es va utilitzar en una bossa d'aviram per "treure" l'excés d'humor que va portar als símptomes de la pesta. Els apoflegmatismes, en la medicina pre-moderna, eren medicaments mastegats per tal d'allunyar flegma i humors.

Tot i que els avenços en patologia cel·lular i química van criticar l'humoralisme al segle XVII, la teoria havia dominat el pensament mèdic occidental durant més de 2.000 anys. [28] Només en alguns casos la teoria de l'humorisme va caure en l'obscuritat. Un d'aquests casos es va produir en els segles VI i VII a l'Imperi Bizantí quan la cultura tradicional grega secular va donar pas a influències cristianes. Tot i que l'ús de la medicina humoralista va continuar durant aquest temps, la seva influència es va reduir a favor de la religió. [30] El ressorgiment de l'humorisme grec, en part a causa dels factors socials i econòmics canviants, no va començar fins a principis del segle IX. [31] L'ús de la pràctica en els temps moderns és pseudociència. [32] El 2007, el govern va començar a

Ús modern

La medicina moderna es refereix a la immunitat humoral o a la regulació humorística a l'hora de descriure substàncies com hormones i anticossos, però això no és un romanent de la teoria de l'humor. És simplement un ús literal de l'humor, és a dir, pertanyent a fluids corporals (com la sang i la limfàtic).

El concepte d'humorisme no va ser "definitivament enderrocat" fins a 1858. [28] No hi va haver estudis realitzats per demostrar o desmentir l'impacte de la disfunció en els òrgans corporals coneguts produint fluids anomenats (humors) sobre trets de temperament simplement perquè la llista de trets de temperament no es va definir fins a finals del segle XX.

Cultura

Theophrastus i altres van desenvolupar un conjunt de personatges basats en els humors. Els que tenien massa sang eren sanguinaris. Els que tenien massa flegma eren flegmàtics. Els que tenien massa bilis groga eren còlerics, i els que tenien massa bilis negra eren malenconiós. La idea de la personalitat humana basada en els humors va contribuir a les comèdies de personatges de Menander i, més tard, Plautus. A través del ressorgiment neoclàssic a Europa, la teoria de l'humor va dominar la pràctica mèdica, i la teoria dels tipus humorístics va fer aparicions periòdiques en el drama.

Els humors es poden trobar en obres isabeles, com en *Taming of the Shrew*, en què el personatge Petruchio pretén ser

irritable i enfadat per mostrar a Katherina el que és estar al voltant d'una persona desagradable. Crida als criats per servir mutton, un menjar "còlerc", a dues persones que ja són còleres.

Els aliments en temps isabelinencs es creia que tenien una afinitat amb un d'aquests quatre humors. Una persona que mostra signes de flegmaisme podria haver estat servit vi (una beguda còlera i l'humor oposat directe a flegmàtic) per equilibrar això. No, no, no, no.

Vegeu també

Element clàssic
Comèdia d'humors
Cinc temperaments
Tres dosis d'Ayurveda
Wu Xing (Cinc Principis de la filosofia xinesa)
Preu mitjà per nit

Referències

- ^ Van Sertima, Ivan (1992). L'Edat d'Or del Moro. Editors de transaccions. Modifica la puntuació: ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6
- ^ Sudhoff, Karl (1926). Assajos en la Història de la Medicina. Medical Life Press, Nova York. Modifica la seva reserva web
- ^ ?Henry George Liddell, Robert Scott, un lèxic grec-anglès, ??_?_??".
- ^ Jump up to:Un B Magner, una història de les ciències de la vida, p. 6, a Google Llibres
- ^ Hipòcrates (c. 460 – c. 370 aC): en Corpus Hipocràtic, Sobre la Malaltia Sagrada.
- ^ W.N. Mann (1983). G.E.R. Lloyd (ed.). Escrits hipocràtics. Traduït per J Chadwick. Harmondsworth: Penguin. Modifica la puntuació: 262. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,
- ^ L'any 2007 va ser el primer any en què es va fer una 4 estrelles. Els inicis de la ciència occidental : la tradició científica europea en el context filosòfic, religiós i institucional, prehistòria a A.D. 1450 (2ª ed.). [Consulta: 19 de la Universitat de Chicago]. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,
- ^ Lindemann, Mary (2010). Medicina i Societat a l'Europa moderna primerenca. Impremta Universitària. Modifica la puntuació: ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6
- ^ [Consulta: 19 desembre 2011]. ? «Una breu guia de la medicina humorística». Tendències en Ciències Farmacològiques. 22(9): 487–489. Doi:10.1016/s0165-6147(00)01804-6. Modifica la seva reserva el gener del 2011
- ^ ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1 El 1997, Galè va ser un dels primers a fer-ho, i va ser un dels primers a fer-ho. Història de la Medicina. 2 (2). Doi:10.17720/2409-5834.v2.2.2015.15k. Issn 2409-5834.
- ^ Jouanna, Jacques (2012), "El llegat del tractat hipocràtic La naturalesa de l'home: la teoria dels quatre humors", medicina grega d'hipòcrates a Galè, Brill, pàg. 339, doi:10.1163/9789004232549_017, ISBN 978-90-04-23254-9
- ^ Jouanna, Jacques (2012), "El llegat del tractat hipocràtic La naturalesa de l'home: la teoria dels quatre humors", medicina grega d'hipòcrates a Galè, Brill, pàg. 340, doi:10.1163/9789004232549_017, ISBN 978-90-04-23254-9
- ^ Hart GD (desembre de 2001). "Descripcions dels trastorns de la sang i la sang abans de l'arribada dels estudis de laboratori" (PDF). Br. J. Haematol. 115 (4): 719–28. Doi:10.1046/j.1365-2141.2001.03130.x. Modifica la seva reserva el gener del 2011S2CID 10602937. Arxivat de l'original el 2011-07-08.
- ^ Jouanna, Jacques (2012), "El llegat del tractat hipocràtic La naturalesa de l'home: la teoria dels quatre humors", medicina grega d'hipòcrates a Galè, Brill, pàg. 342, doi:10.1163/9789004232549_017, ISBN 978-90-04-23254-9
- ^ Sang mèdica Pàgina a la 15 de febrer de 2015
- ^ Byron Bo. Medicina, racionalitat i experiència: una perspectiva antropològica Cambridge Premsa Universitària, 1994 ISBN 9780521425766
- ^ "Els quatre humors". malankazlev.com. [Consulta: 8 març 2020].
- ^ "malenconia | Origen i significat de la malenconia pel Diccionari d'Etimologia En Línia". www.etymonline.com. [Consulta: 3 maig 2019].
- ^ {cite web|url=https://www.cancer.org/cancer/cancer-basics/history-of-cancer/cancer-causes-theories-throughout-history.html | Primeres teories sobre les causes del càncer per part de l'American Cancer Society |website=www.cancer.org|language=ca|access-date=2020-10-08}}
- ^ "Inici : Oxford Català Diccionari". Oed.com. 31/02/2019. [Consulta: 4 març 2020].
- ^ Richet C (1910). "Una adreça sobre l'humor antic i l'humor modern: Lliurat al Congrés Internacional de Fisiologia

celebrat a Viena, del 27 al 30 de setembre". Br Med J. 2(2596): 921–6. Doi:10.1136/bmj.2.2596.921. Modifica la puntuació: 2336103. Modifica la seva reservaweb

^ 2012: Emtiazy, M. (2012). "Relació entre humors corporals i hipercolesterolèmia: una perspectiva de medicina tradicional iraniana basada en l'ensenyament d'Avicenna". Diari Mèdic de la Mitja Lluna Roja Iraniana. 14(3): 133–138. Modifica la seva reservaweb Modifica la seva reservaweb

^ Wittendorff, Alex (1994). En Tyge Brahe. G.E.C. Gad. P45 (A prop de P45)

^ Lewis-Anthony, Justin (2008). Cercles d'Espines: Hieronymus Bosch i Ser Humà. Bloomsbury. Modifica la puntuació: pàg. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1

^ Lutz, Peter L. (2002). L'augment de la biologia experimental: una història il·lustrada. Humana Premsa. Modifica la puntuació: pàg. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6

^ "Infrigidate - El diccionari lliure". Thefreedictionary.com. [Consulta: 11 gener 2012].

^ Bynum, W.F.; Porter, Roy, eds. (1997). Enciclopèdia Complementària de la Història de la Medicina (1a pbk. ed.). El 1997, el govern de Londres va ser el primer a fer Modifica la seva reserva web ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,

^ Jump up to:Un B NY Times Book Revisió de mala medicina

^ Jump up to:Un B Entrada "Humoralism", p 204 al New World Medical Dictionary de Webster, 3a Edició. Houghton Mifflin Harcourt, 2009 ISBN 9780544188976

^ 1998: Conrad, Lawrence I. (1998). La tradició mèdica occidental, del 800 aC a l'any 1800(Reimpresa. ed.). Cambridge: Cambridge Premsa Universitària. Modifica la puntuació: 100 ?1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,

^ 1998: Conrad, Lawrence I. (1998). La tradició mèdica occidental, del 800 aC a l'any 1800(Reimpresa. ed.). Cambridge: Cambridge Premsa Universitària. Modifica la puntuació: 101 ?1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,

^ Williams, William F. (3 de desembre de 2013). Enciclopèdia de Pseudociència: Dels segrestos alienígenes a la teràpia de zona. Routledge. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,

Bibliografia

Conrad, Lawrence I. La tradició mèdica occidental 800 aC a l'any 1800. Cambridge: Cambridge Premsa Universitària, 2011.

Edwards. «Un tractat sobre la pesta i la verola que es descobreix també significa com preservar-se del perill d'aquests contagis, com també com curar els infectats amb qualsevol d'ells». 1652.

Emtiazy, M., Keshavarz, M., Khodadoost, M., Kamalinejad, M., Gooshahgir, S. A., Shahrada Bajestani, H., ... Alizad, M. (2012). Relació entre humors corporals i hipercolesterolèmia: una perspectiva de la medicina tradicional iraniana basada en l'ensenyament d'Avicenna. Revista mèdica iraniana de la Mitja Lluna Roja, 14(3), 133-138.

Karenberg, A. "Sang, flegma i esperits: Galè en l'ictus." Història de la Medicina 2, núm. https://doi.org/10.17720/2409-5834.v2.2.2015.15k.

Moore, Felip. "L'esperança de la salut es conteneix en un regiment de vida goodlie: com la medicina, la bona alimentació i els vertigens de la sonderie herbes, doen de Philip Moore." 1564. ?1,0 1,1 1, 1621. L'anatomia de la malenconia, Llibre I, Nova York 2001, p. 147: "El radical o innat és subministrat diàriament per l'alimentació, que alguns anomenen cambium, i fer aquests humors secundaris de rosa i gluten per mantenir-lo [...]".

"EL LLEGAT DE L'HIPOCRÀTIC TRACTA LA NATURALESA DE L'HOMME: LA TEORIA DELS QUATRE HUMORS." En medicina grega d'Hipòcrates a Galè: Documents seleccionats, editat per Van Der Eijk Philip, per Jouanna Jacques i Aliats Neil, 335-60. Leiden, 2008, 2 2012: El 2012. www.jstor.org/stable/10.1163/j.ctt1w76vxx.21.

Williams, William F. Enciclopèdia de Pseudociència: Dels segrestos alienígenes a la teràpia de zona. Hoboken: Taylor i Francis, 2013.

Enllaços externs

BBC Radio4 en el nostre temps. Episodi sobre els quatre humors en format MP3, 45 minuts.

Article de 'Phisick'. Teoria humorística